

Kahraman Gazi Ve Ya Siz

– Veysel Başer · 17 Mart 2013

Otuz beş yaşındayken ihtiyat askeri olarak savaşa katılıyor. 8 Ağustos 1915 günü, Arıburnu'ndaki siper savaşında baldırından yaranıyor. Yarasını umursamıyor. Kötüleştince Gelibolu'daki hastaneye gönderiliyor. Çok ağır yaralılar geldiği için bakılmaya sıra gelmeyen ayağı kangrene dönüşüyor.

Aralık 1918

“İki-üç ayda bir İstanbul'a mal almaya gittiği için memlekette olup bitenlerden haberdar olan birisiydi Cafer. Dükkanında otururken olup bitenlere kahrediyordu. Onun anlattığına göre büyük savaşta biz, Almanların dümeninde giden devlet yöneticileri yüzünden yenilmişiz... Karakışa yenilmişiz...Bedevilerin ihanetine uğrayarak çöllere yenilmişiz... Galiçya bataklıklarına yenilmişiz... Bunca yıl beslediğimiz içimizdeki hainlerin kurbanı olmuşuz...Dünyanın en güçlü ordularını Çanakkale'de ve başka yerlerde dize getirdiğimiz halde müttefikimiz Almanya yenilince biz de yenik sayılmışız. Bunları öğrenince çok içerledim. Çanakkale'de, boşuna mı kan döküp binlerce can verdik?.. Hastanedeki o ağır yaralıları boşuna mı inlettik?.. Aydınlı Mustafa gibi ayva tüylü kınalı gençleri boşuna mı kurban ettik?.. Mekteplerini bırakıp savaşan askerlerimize omuz veren talebeleri yok yere mi heder eyledik?..Hastane bodrumunda gördüğüm o ölü askerleri boş yere mi kokuttuk? Bacağım bir hiç uğruna mı kesilecekti?.. Demek, onca fedakârlıklar ve çekilen sıkıntılar boşunaydı ha?.. Anaların, belki de bir daha göremeyeceği gözbebeği evlatlarını, kınalayarak askere göndermelerinin özverisi böyle mi olmalıydı?..Bitip tükenmeyen aylar boyunca çekilen açlık, susuzluk ve çekilen acı çileler neye yaradı?.. ”Allah!. Allah!..”diyerek ölüme atılmanın değeri bu muydu?..Savaşlar boyunca ölen, yüz binlerce kahraman vatan evladının, kendilerini feda etmeleri boşuna mıydı? Gepegenç delikanlılarımız bunun için mi devrilmişlerdi? Onca ölüm, sakat, dul ve yetim kalmaların bedeli bu mu olmalıydı?..

Çok dertlendim çok...

Çanakkale'de dize getirdiğimiz düşmanlara yenik sayılmamız pek fena ağrıma gitti. Savaşın acımasızlığını yaşayan birisi olarak bunları duyunca, keşke ölseym de bunları duymamış, görmemiş olsaydım diyor insan... Savaşın türlü sıkıntı ve acısını yaşayan, ölümden kıl payı kurtulan birisi için gelinen sonuç insana daha çok koyuyordu...”

31 Ağustos 1922

Başkomutanlık Meydan Muharebesi'nde yenilen Yunan ordusunun, başlarında başkomutanları General Trikopis'in bulunduğu on beş bine yakın bir gücü gecenin karanlığından yararlanarak Murat Dağı eteklerindeki bir vadiden batıya kaçıyor. Çeteler, önlerini keserek çıkmaz bir dere yoluna yöneltiyorlar. Öğleden sonra da, Yunan ordusunu uzaktan takiple görevli bir bölük kadar süvari birliği ile bir boğazı tutuyorlar. Yunan ordusu, Murat Dağı'na yöneliyor. Daha sonraları Gavur Yatağı diye adlandırılan orman içinde bir alanda geceliyorlar. Dağı aşamayacaklarını anlayınca dik bir yoldan Gediz nehrinin ana kolunu

oluşturan vadiye iniyorlar. Çete başı olan kahraman gazi ve beş arkadaşı, Yunan ordunu takip ederlerken diğer çeteler vadinin yamaçlarına gidiyorlar.

“Kaçan Yunan ordusunun askerleri deredeki yola indiklerinde bizler de inişe geçtik. Tarlayı geçmiştik ki bir inilti duyar gibi olduk. Hemen sipere yattık. Yolun yan tarafından yine inilti sesi geldi. Sürünerek sessizce yaklaştık. İki Yunan askeri vardı. Biri, boylu boyunca yere uzanmıştı. Öbürü, sırtını taşa dayamış oturuyordu. Yaralı ya da hasta oldukları kanısı belirdi bizlerde. Kaçan Yunan ordusunun onları bıraktığını anladık. Nihayet acıma duygusu belirdi bende. Oturanın yanında bir silah vardı. Arkadaşlara, ateş etmeyin diye işaret edip, iki Yunan askerine, “Teslim olun!” diye seslendim. Sırtını taşa dayayan asker, yavaş hareketlerle silahını alıp, sanki öldürülmeyi bekliyorlarmışçasına bize değil de yukarıya doğru ateş etti. Ben ateş etmedim ama, tetiğe dokunanlar oldu. Oturanın başı öne doğru eğilirken, yerde yatan bir iki kez yaylanır gibi oldu. Gidip baktığımızda, ikisi de ölmüştü. Yerde yatanın yakın bir zamanda öldüğü, vücudunun soğukluğundan belliydi. Öbür arkadaşların da yüzlerinde acıma ifadeleri belirdi. Yerde yatan Yunan askeri gençten bir oğlandı. Sakalları yeni yeni çıkıyordu. Kız gibi güzel bir yüzü vardı. Seyrek sakalları olmasa kız sanılırdı. Sargılarından, daha önceden yaralandığını anladık. Saz köylü Arif, “Kendi arkadaşları bırakıp gidince zaten ölmüşler. Bizler de acılarını ve kahırlarını dindiriverdik,” deyince, başımla doğru olduğunu belirttim. Sağ olanın ölme isteği, silahı bize doğrultmadan havaya ateş etmesinden belliydi. O Yunan askeri karttı. Böğründen süngü yemiş. İşte o zaman kesin kanaat getirdik ki, iki Yunan askeri ölüme terkedilmiş. Sağ olan, kendini öldüremediği için bizlerin elinden ölmek istemiş. İki Yunan askerini az ötedeki kuru ve derin küçük bir dereye götürdük. Üstlerine biraz taşlı toprak kaydırıp, çalılarla örtüp gömdük. Üstlerini yoklayan olmadı. Sadece mavzeri ve içinde üç mermi olan şarjörü alındı.

Genç Yunan askeri, Çanakkale'deki Aydınlı Mustafa'yı hatırlattı bana. Ben, kınalı Mustafa için ölüme atılmışım. Buradaki gençten Yunan askeri ölüme bırakılmış ve ölmüştü... Aydınlı Mustafa'ya acıdığım gibi genç Yunan askerine de acıdım... Vatan savunulması için Aydınlı ana kuzucuğu Mustafa'yı anası; vatana, millete kurban olsun diye kınalayıp göndermişti asker ocağına... Çünkü, kutsal bir savunma savaşı vardı. Yurdunu istila etmek isteyen düşmanlara karşı evlat kurban edilirdi...Ana, kınalı kuzusunun kurban olduğunu duyduğunda,“Vatan sağ olsun...” derdi. Ama, Yunanlı bir ana için bu o kadar kolay olmayabilirdi. Bu kız gibi oğlanın anası,güzel oğlunu, Türklerle savaşsın, Anadolu'yu işgal etsin diye göndermemiştir herhalde... O istemese de başkaları istediği için buralara gönderilmişti oğulcuğu. Öldüğünü bildiğinde kim bilir ne kadar yanardı... Hele hele, ordusunun onu ölüme terk ettiğini bilseydi var ya,kahrından ölürdü o ana...Kart Yunan askerinin anası, karısı, çocukları ve yakınları da öyle olurlardı...

Çanakkale'de savaşarak geçit vermediğimiz düşmanların sonradan ellerini kollarını sallayarak boğazı geçişlerini duyduğumda, onca ölüm boşuna mıydı diye yakınmışım. Tıpkı gömdüğümüz iki Yunan askerinin ölümü gibi... Yakınmalardan sıyrıldım. Çanakkale'de on binlerce kınalı kuzu kurban edilmişti... Onların boşuna ölmediklerini, benim ölmek için verdiğim mücadelenin boş olmadığını daha iyi

anladım. Çanakkale Savaşı yepyeni bir ruh vermişti millete. Kurtuluş savaşı işte bu ruhun şahlanıştıydı... Çanakkale'de yitirilen canların yeniden dirilişi ve akan kanların çağlayıştıydı..."

17 Mart 2013

Yarın, Çanakkale Deniz Zaferi'nin 98. yıldönümü. Gazi kahramanın Çanakkale'de yitirilen yiğitlerin boş yere yitirilmediğini kendine göre belirtmiş.

Terör örgütü başının ve yandaşlarının ağızına bakıldığı şu günlerde; yitirilen binlerce cana, sakat kalanlara, terörle mücadele edip ne olduğu belirsiz suçlamalarla zindanlarda yatanlara siz nasıl bir bedel biçerdiniz?..

Veysel Başer